

Arrest

nr. 274 741 van 29 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 BEERSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 26 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 21 februari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 1 maart 2022 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Algerijnse nationaliteit te hebben en Berber te zijn van etnische origine. U bent geboren in de gemeente Tizi Ouzou in de gelijknamige provincie. U woonde daar bij uw ouders en was sinds uw kindertijd verloofd met uw neef aan vaderskant. In 2013 leerde u via Facebook A. M. (OV. (...)) kennen en begon u een relatie met hem. Hij vroeg om uw hand maar uw ouders keurden het huwelijk af omdat uw A. Palestijn en Arabier is.

Op 6 augustus 2014 trouwde u met uw man zonder de weet van uw ouders. Enkel uw tante van moederszijde was op de hoogte. U ging na het huwelijk met uw man naar een hotel. Uw neef kwam te weten waar u verbleef en zocht u op. Het personeel van het hotel weigerde uw gegevens aan hem te geven, waarop hij ruzie maakte en tafels kapotsloeg. De eigenaar van het hotel kon u via de nooduitgang buitenlaten zodat u kon weggelopen.

In februari 2015 was u met uw man en zijn zus naar een shoppingcenter gegaan. Toen u naar huis wilde gaan zag u onbekende mannen tegen de wagen van uw man schoppen. Toen hij probeerde tussen te komen probeerden de mannen u in een auto te trekken. Uw schoonzus kwam hierbij ten val en kreeg een miskraam. De mannen vertrokken toen een bewakingsagent te hulp kwam. U diende bij de politie een klacht in tegen onbekenden.

In juni 2015 werd uw man aangevallen in de bakkerij van zijn neef waar hij werkte. Ze probeerden hem in een machine te duwen en hij raakte gewond aan zijn vingers. Zijn neef diende een klacht in bij de politie. In oktober 2017 werd de bakkerij van de neef van uw man in brand gestoken nadat de tv en frigo gestolen waren. Uw man vond geen ander werk en u kreeg economische problemen.

U verliet het land op 18 december 2017 en reisde via Marokko en Spanje naar België. U kwam hier aan op 22 februari 2018 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 26 februari 2018.

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers niet zomaar geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de reactie van uw familie op uw huwelijk, en evenmin aan uw verklaringen over de problemen die u en uw man zouden hebben gehad. Zo verklaarde u dat uw ouders uw huwelijk afkeurden omdat uw man Palestijn en Arabier is en omdat u reeds beloofd was aan uw neef aan vaderszijde (CGVS 1811733B, p. 6-7). Het is echter niet aannemelijk dat uw ouders uw huwelijk met uw neef zouden blijven uitstellen. U was immers reeds 26 jaar en de verlovingslag al vast sinds uw kindertijd. Bovendien was het voor uw ouders erg belangrijk dat u trouwde binnen de familie en de stam. Dat uw ouders ermee toestemden om het aanzoek van uw neef te weigeren is niet aannemelijk (CGVS 1811733B, p. 6-7). Deze onaannemelijkheid brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

Verder verklaarde u dat uw door uw huwelijk door uw familie afgekeurd werd en geen contact meer had met uw ouders (CGVS 1811733B, p. 9). Even later verklaarde u echter dat u altijd met uw moeder bleef praten en dat het contact met uw vader ook hersteld is (CGVS 1811733B, p. 6, p. 9). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw tante aan moederszijde uw getuige was bij het huwelijk (CGVS 1811733B, p. 10). Deze tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts verklaarde u dat u na het huwelijk in uw hotel aangevallen werd door uw neef. Hij eiste uw gegevens van het personeel van het hotel en toen ze dit niet wilden geven brak hij een tafel (CGVS 1811733B, p. 7). Uw man verklaarde echter dat jullie het hotel moesten verlaten toen de eigenaar zei dat er meerdere gewapende mannen naar u op zoek waren (CGVS 1811733, p. 7). Dat u en uw echtgenoot er niet in slaagden coherente verklaringen af te leggen over dit incident doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

Uit uw verklaringen blijkt nog dat u werd aangevallen door een groep onbekende mannen op de parking van een winkelcentrum. Ze probeerden u in een auto te trekken (CGVS 1811733B, p. 9). Er moet echter worden opgemerkt dat u niet weet wie deze mannen zijn of wat hun bedoelingen waren (CGVS 1811733B, p. 10). Bovendien verklaarde uw man dat u nooit werd aangevallen (CGVS 1811733, p. 7). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde u dat hij zei dat u nooit werd aangevallen, maar

dat hij bedoelde dat u enkel die ene keer werd aangevallen. U verklaarde dat hij niet genoeg tijd gehad zou hebben om dit uit te leggen (CGVS 1811733B, p. 11). Dit antwoord klaart niet uit waarom uw man op deze vraag niet antwoordde dat u werd aangevallen bij het winkelcentrum. Deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling.

U verklaarde nog dat uw man in juni 2015 werd aangevallen in de bakkerij door mannen met bivakmutsen (CGVS 1811733B, p. 11). Opnieuw moet worden opgemerkt dat u niet weet wie de aanvallers waren of wat hun bedoelingen waren. In oktober 2017 werd de bakkerij 's nachts in brand gestoken en werden toestellen gestolen (CGVS 1811733B, p. 11). Het is niet aannemelijk dat uw neef u en uw man zou willen raken door de bakkerij van de neef van uw man in brand te steken. Bovendien gebeurde dit incident meer dan twee jaar na de vorige incidenten. Dat uw neef zo lang zou wachten om aan te vallen is niet aannemelijk.

Er moet worden opgemerkt dat u pas eind december 2018 besliste om het land te verlaten (CGVS 1811733B, p. 5). Dat u nog al die tijd in Algerije bleef wonen terwijl u sinds 2015 incidenten zou meegemaakt hebben, getuigt niet van een actuele gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een actueel reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Toen u gevraagd werd waarom u nog in Algerije bleef wonen, antwoordde u dat uw man nog werkte en dat er nog steeds problemen waren (CGVS 1811733B, p. 11). U verklaarde dat u het land pas later verliet omdat uw man geen werk meer had en zijn verblijfsvergunning niet meer verlengd werd (CGVS 1811733B, p. 12). Ook deze elementen breken de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat in het dossier van uw echtgenoot een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus wordt genomen.

Het loutere feit dat u een gezinslid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw huwelijksband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst, dat in jullie gevallen overigens verschillend is, op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus geeft verzoekster aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Ze meent dat verweerder haar asielrelaas niet grondig heeft geanalyseerd bij de beoordeling ervan en een subjectieve interpretatie van de feiten en verklaringen geeft. Verzoekster wijst erop dat verweerder niet kan ontkennen dat de informatie die zij heeft bijgebracht gedurende haar gehoor wel consequent was, niet tegenstrijdig is en wel degelijk voldoende details bevatte over haar problemen.

Verzoekster gaat concreet en uitgebreid in op de motieven betreffende de reactie van haar familie op haar huwelijk en betreffende de verklaringen die werden afgelegd door haar en haar echtgenoot over de gebeurtenissen, betreffende de incidenten die volgden nadat zij het huwelijksaanzoek van haar neef weigerde en betreffende het vertrek in 2018.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus beklemtoont verzoekster dat de situatie onhoudbaar werd nu zij niet de nodige bescherming kon genieten in Algerije ondanks haar problemen. Er wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat het CGVS de reële onveiligheidssituatie in Algerije kent, in het bijzonder de zwakke positie van de vrouw die weinig wordt beschermd en nog steeds als minderwaardig wordt beschouwd ook in het kader van de uitoefening van haar verschillende rechten.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoek(st)er om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoek(st)ers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. Beoordeling van het verzoek om internationale bescherming

2.2.3.1. Verzoeksters beschermingsverzoek is in de eerste plaats gesteund op een vrees voor haar neef en diens familieleden wegens haar huwelijk met haar echtgenoot A. M. omdat hij een Palestijn en Arabier is en zij reeds beloofd was aan haar neef. Verzoekster wijst in dit verband op een incident na haar huwelijk in 2014 waarbij haar neef haar en haar echtgenoot kwam opzoeken in hun hotel. Ook wijst zij op een incident in februari 2015 waarbij zij door onbekende mannen in een auto werd getrokken.

Daarnaast wijst zij op verschillende incidenten met betrekking tot haar echtgenoot. Verzoekster haalt een aanval aan in juni 2015 aangaande haar echtgenoot die werd aangevallen op zijn werkplaats, namelijk in de bakkerij van zijn neef, door mannen met bivakmutsen en wijst er ten slotte op dat in oktober 2017 de bakkerij van de neef van haar echtgenoot in brand werd gestoken en toestellen werden gestolen.

2.2.3.2. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan het feit dat verzoeksters familie haar huwelijk afkeurde en evenmin aan de incidenten die zij en haar man zouden hebben meegemaakt wegens hun huwelijk.

Er wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd dat verzoekster noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend daar zij de ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

2.3.3.3. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en de opmerkingen ter terechtzitting blijkt dat verweerder de echtgenoot van verzoekster heeft erkend als vluchteling.

De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden in zoverre in de bestreden beslissing wordt gesteld dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis moet worden beoordeeld en dat uit de erkenning van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeksters echtgenoot niet automatisch volgt dat verzoekster zelf nood heeft aan internationale bescherming. De Raad herinnert er aan dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie oordeelde dat Richtlijn 2011/95 niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Niettegenstaande de toekenning van de vluchtelingenstatus aan een familielid niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat ook aan de familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend, herinnert de Raad eraan dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie de advocaat-generaal bijtrad in zijn stelling dat de individuele beoordeling niet verhindert dat “*wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade*” (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn: “*Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen*”.

Er dient vastgesteld te worden dat de Raad geen kennis heeft over de grondslag van de erkenningsbeslissing in hoofde van verzoeksters echtgenoot. Dergelijke kennis van de erkenningsbeslissing is nochtans essentieel om een mogelijk verband of de implicaties van deze erkenning in te schatten op de persoonlijke situatie van verzoekster bij terugkeer naar Algerije. De Raad dient immers vast te stellen dat verzoekster haar vluchtrelaas tevens steunt op incidenten en aanvallen met betrekking tot haar echtgenoot door onbekende personen die niet noodzakelijk verband houden met de bedreiging van haar neef wegens haar huwelijk. In de bestreden beslissing worden de twee incidenten van juni 2015 en oktober 2017 op zich niet betwist doch wordt geoordeeld dat verzoekster niet weet wie de aanvallers waren en dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar neef achter deze aanvallen zou zitten. De geloofwaardigheid van deze twee incidenten, één waarbij de aanvallers probeerden het hoofd van verzoeksters echtgenoot in een snijmachine te duwen en zijn vingers gewond geraakten en het tweede waarbij de bakkerij waar de vorige aanval plaatsvond in brand werd gestoken, wordt in de bestreden beslissing aldus niet betwist.

Zodoende kan niet zonder meer geconcludeerd worden dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van haar huwelijksband een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade in haar hoofde zou bestaan.

De Raad meent dat zonder nader onderzoek en zonder enige concrete verduidelijking omtrent de erkenningsbeslissing in hoofde van de echtgenoot geen abstractie kan gemaakt worden van diens erkenning en de redenen voor vervolging nu in casu niet uitgesloten kan worden dat verzoekster reeds wegens haar huwelijksband met deze erkende persoon zelf vervolging of ernstige schade riskeert.

Waar verweerder er ter terechtzitting op wijst dat de echtgenoot van verzoekster een UNRWA geregistreerde Palestijn is hetgeen zijn erkenning zou kunnen verklaren, dient de Raad vast te stellen dat het administratief dossier geen stukken bevat die deze bewering van het CGVS kunnen staven. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag van verzoeksters echtgenoot dat hij in Libië is geboren, van 1996 tot 2011 in Gaza heeft verbleven doch sinds 2011 in Algerije heeft verbleven tot aan zijn vertrek samen met verzoekster in 2017 (administratief dossier, blauwe map, notities van het persoonlijk onderhoud van A. M. van 7 december 2021, p. 2-3, 4-5). Uit enkel het toegevoegd gehoorverslag inzake de echtgenoot kan gelet op de hoger vermelde feiten betreffende de verblijfshistoriek geenszins afgeleid worden of het CGVS de vrees van verzoeksters echtgenoot heeft onderzocht ten aanzien van een land van nationaliteit of een land van gewoonlijk verblijf waaronder Algerije en kan niet vastgesteld worden wat de grondslag is van de erkenningsbeslissing in hoofde van verzoeksters echtgenoot.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek, kan de Raad het beschermingsverzoek van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Rekening houdend met wat voorafgaat alsook met het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 39/76, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 1 maart 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU